

[Steen Folke.]

er det i almindelighed meget begrænset, hvad der findes af boligselskaber netop i de kvarterer, hvor genhusningsopgaverne er koncentreret. Skal der være genhusningsmulighed i samme kvarter blot for dem, der mest brændende ønsker sig det, så er det nødvendigt at inddrage den private udlejningsmasse meget direkte i genhusningsopgaven. Det er der ikke taget noget andet skridt til end netop det forslag fra de 3 partier, som vi behandler i dag.

Med dette forslag ville der til gengæld ikke være problemer af denne art. Det ville ikke længere være nødvendigt at slække på kravene af hensyn til genhusningsmulighederne. Der er skønsmæssigt 15.000–20.000 ledigblevne lejligheder årligt alene i Københavns kommune. Det betyder, at selv i dette område, hvor problemet givetvis er størst, ville det foreslåede ikke medføre inddragelse af private lejligheder til dette formål i nær så stort omfang, som boligselskabernes ledigblevne lejligheder inddrages til genhusningsformål.

Vi kan derfor kun betragte flertallets afvisning af vores forslag som endnu et udtryk for, at man, når det kommer til stykket, hellere risikerer lejernes sikkerhed end foretager sig blot det mindste, som kunne mishage grundejerne, til trods for at de får fuld betaling for det.

Boligministeren (Ove Hove):

Vi kunne formentlig diskutere dette meget vigtige og meget alvorlige problem i flere timer. Jeg skal dog afstå fra at bidrage til det, for jeg tror ikke, at en yderligere diskussion vil føre til nogen som helst forbedring af lovforslaget efter den meget grundige behandling, som udvalget har givet spørgsmålet, en behandling, som jeg takker for.

Kun en enkelt bemærkning til hr. Kjærulff-Schmidt, der med stor bestemthed konstaterede, at boligministeriets embedsmænd har tabt ansigt på grund af at de frister, der blev sat i den første lovgivning, ikke kunne overholdes. Jeg må da vist godt have lov til at minde om, at den første lovgivning blev til under indtryk af den brandkatastrofe, der kort forinden havde været i Stengade, vel nok også på den måde, at fristerne ikke kunne blive korte nok, heller ikke her i salen. Jeg synes, det er en noget urimelig konklusion at drage så længe efter, hvor vi alle har selv den uheldige hændelse på rimelig stor afstand, men alligevel skal prøve at lave noget fornuftigt, der er realitet i.

Jeg skal slutte min part af andenbehandlingen af dette lovforslag med at sige, at i brandsikringsloven var der oprindeligt afsat 1½ mill. kr. til oplysningsvirksomhed. Heraf er der brugt omkring 1,2 mill. kr., sådan at der resterer ca. 300.000 kr. Disse 300.000 kr. vil regeringen bruge til en oplysningsvirksomhed, som skulle sigte på at inspirere både grundejerne og andre implicerede parter til effektivt at udnytte de i realiteten kun 11 måneder, der er tilbage af den frist, der er sat i forslaget, 11 måneder, der oven i købet indeholder en julemåned. Jeg tror, det er meget nødvendigt, at der aldeles omgående bliver taget skridt til en informationsvirksomhed, der skal motivere alle parter for en effektiv gennemførelse af disse bestemmelser.

Så skal jeg slutte med at takke for den i realiteten meget store tilslutning til lovforslagets gennemførelse.

Kjærulff-Schmidt (FP):

Fremskridtspartiets kritik af ministeriets arbejde gik ud på, at de frister, som i sin tid blev fastsat, var for korte, og at man burde have vidst, at de var for korte. Fremskridtspartiet påpegede lige fra starten, at fristerne var for korte; en lang række henvendelser fra praktikere, fra mennesker, der arbejder med disse ting til daglig, indicerede, at fristerne var for korte. Alle og enhver burde vide, at når man besluttede sig for de helt korte frister, så ville man efter ganske kort tid blive nødt til at lave om på fristerne igen.

Det skete præcis som fremskridtspartiet havde forudset det, og kritikken går derfor simpelt hen ud på, at ministeriets embedsmænd og ministeriet i forbindelse med de spørgsmål, der kom fra udvalget, fejede kritikken til side. Vi fik simpelt hen forkerte vurderinger frem i udvalget, for når udvalget spurgte, om fristerne kunne overholdes, så svarede ministeriet: ja, fristerne kan sagtens overholdes.

Det er ikke den eneste sammenhæng, hvor vi ser, at boligministeriets vurderinger, når det drejer sig om tidsfrister, simpelt hen er forkerte næsten hver eneste gang. Vi så det f. eks. ved gennemførelsen af den omkostningsbestemte leje, hvor boligudvalget interesserede sig meget stærkt for, hvor lang tid myndighederne ville være om at tage stilling til de omkostningssager, der blev anket. Vi fik dengang at vide af ministeriet, at det var ministeriets helt bestemte vurdering, at alle klagesagerne